

גלריה בצלאל לאמנות עכשווית

בצלאל, אקדמיה לאמנות ועיצוב ירושלים, גאה לבשר על פתיחת גלריה בצלאל לאמנות עכשווית ברחוב הרצל 119, תל אביב.

גלריה בצלאל לאמנות עכשווית תציג מגוון של תערוכות קבוצתיות ותערוכות יחיד של בוגרות ובוגרי בצלאל, כמו גם של אמניות ואמנים מקומיים. ות ובינלאומיים. עיקרון מנחה מרכזי בפעילות הגלריה מתבסס על התפיסה שיוצרות. ים אינם. פועלים ופועלות במנותק מהעולם, אלא תמיד מושפעים. ות מן האקלים האינטלקטואלי, הערכי והתרבותי של הזמן והמקום. גישה זו מקבלת משנה תוקף במשכנה הייחודי של הגלריה ומשתקפת גם בתוכנית התערוכות שתפתח במהלך השנה הקרובה באוצרות של מנהל הגלריה, פרופ' דור גז.

רחוב הרצל וסביבתו הם אזור מגוון מבחינה תרבותית, אתנית וחברתית ומחבר בין מהגרים למקומיים. זוהי שכונה תעשייתית באופייה, שחיי היום-יום בה מתנהלים בסביבה של אתרים היסטוריים, מפעלים, גלריות ומבני מגורים. בהתאם לכך, התערוכות העתידות להיפתח יתמקדו בשנה הקרובה בהיסטוריה של המבנה שבו שוכנת הגלריה – מבנה ששימש בעבר כמפעל טקסטיל ועבר הסבה לכיתות סטודיו. שלוש תערוכות קבוצתיות עוקבות יתמקדו בנושא הטקסטיל – בהיבטיו החומריים והטקטיליים ובמובניו החברתיים והפוליטיים.

התערוכה הראשונה בגלריה בצלאל לאמנות עכשווית, "נול מְתָנִים", מציגה עבודות של בוגרות. ים של התכנית לתואר שני באמנויות, לצד אמניות. ים ותיקות. ים. חלק מהעבודות הזמנו במיוחד עבור התערוכה. כולן מתייחסות להיסטוריה של המבנה כמתפרה לשעבר של חברת האופנה "דיווה", שנסגרה בעקבות השינויים החדים שחלו בתעשיית הביגוד בישראל בעשורים האחרונים, כמו גם להיסטוריה של הרחוב שבו הגלריה שוכנת. רחוב הרצל, שנחשב לרחוב הראשון שנבנה ב"אחוזת בית" (לימים תל אביב) בשנת 1909, שימש נקודת מעבר בין "העיר העברית הראשונה" שהוקמה על מישור, לבין יאפה שנבנתה על צלע צוק. יאפה – אחת מערי הנמל העתיקות בעולם – הייתה מאוכלסת בעיקר בתושבים פלסטינים עד 1948, ורחוב הרצל, שנמתח במקביל לים מצפון לדרום, התחיל בכרם ג'יבלי ומשם נמשך עד מסילת הרכבת של יאפה.

נול מְתָנִים

שמות המציגות. ים: יוסי ברגר, מנאר זועבי, רועי כהן, אבי סבח, מעיין שחר
אוצר: דור גז

שימוש בטכניקת נול מְתָנִים, מערבת את הגוף בפעולת האריגה, כאשר מותני האורג. ת משמשות כעוגן לחוטי השתי ומתח החוטים נשלט בעזרת תנוחת הגוף.

מנאר זועבי, נולדה ב־1964 בנצרת
שאריות, 2021

עבודתה של מנאר זועבי עוסקת בנושאים לאומיים מנקודת מבט מגדרית ומתייחסת לרקמת החיים של המתפרה שבו הגלריה שוכנת. האמנית בחרה לתפור קיר בגלריה

באמצעות חוט צמר, שהפך למעין סיסמוגרף גדול ממדים. הצמר המתוח נפרש כקווי רישום מקבילים, שחלקם נגלים לעיני הצופה וחלקם נסתרים מהעין מצידו האחורי של הקיר. בקיר הסמוך זועבי שבה לעיסוק בשינויים האורבניים והדמוגרפיים שהתחוללו ביישובים הפלסטיניים לאחר 1948. מפת ריבועים נוקשה מצמר שחור מתוח על ברגים מדמה את הטופוגרפיה המודלורית הטיפוסית ליאפה, שרחוב הרצל שימש כציר מתוח המחבר בינה לבין תל אביב. הצמר נפרם בנקודות מסוימות לכדי רשת אורגנית וריזומטית שהולכת ומתפשטת על פני המפה. עבודה זו הוקמה בגלריה במהלך תקופת המרת המבנה לחלל תצוגה, והיא דומה במאפייניה למיצב שהאמנית יצרה במוזיאון בביר זית, צפונית לרמאללה.

אבי סבח, נולד ב־1977 במעלות תרשיחא
שק, בד תפור, 2018

אבי סבח מציג בתערוכה שק שחור – יריעת בד עבה שנראית כהכלאה בין בד שנועד לשמש ככיסוי תעשייתי להגנה מפני נזקי אקלים לבין שמיכה ביתית. השק התלוי על הקיר נעדר תכלית מובהקת ונדמה לכלי קיבול חסר נפח ורופס. סבח תפר אותו בהתאם לנפח ולמשקל הגוף של משפחה ממוצעת בת ארבע נפשות: זוג מבוגרים ושני ילדים.

מעין שחר, נולדה ב־1988 בחיפה
אלקטרו קייס, 2021; **היביסקוס פתוח**, 2021; **היביסקוס סגור**, 2021

עבודה זו מורכבת מרדיי־מייד מטופל, בדומה לעבודות קודמות של מעין שחר. כבלים המוליכים חשמל ומהדקים מפלסטיק תעשייתי נארגו יחד שתי וערב לכדי רשת המדמה ערסל, המותאם למידותיו של גוף אחד. המְחברים מייצרים צמתים פונטציאליים של זרמים שיעטפו את הגוף המעורסל, או מערכת שתיוצר קצר חשמלי אם הערסל ייטען באמצעות חיבור לשקע. שחר מציגה בתערוכה גם שני דימויים של פרחי היביסקוס. במבט ראשון הם נדמים כרקמה צפופה, אך מתגלים כמלאכת רישום מדוקדקת המצטברת למסה אחת. רישומי הדיו נחתכו ולאחר מכן מוסגרו על ידי שני לוחות זכוכית אקרילית לכדי אובייקטים פיסוליים התלויים על שרשרת חוליות ברזל.

רועי כהן, נולד ב־1982 באבידג'אן
ללא כותרת, 2021

עבודותיו של רועי כהן מבוססות רדיי־מייד ומעוררות תחושה של אלימות עצורה לצד הומור. האובייקטים הפיסוליים מתכתבים עם קונפליקטים מקומיים בין הקהילות השונות המרכיבות את החברה בישראל. בעבודה זו האמן חותך ותופר יחדיו שני זוגות של נעלי עור לכדי נעל סיאמית אחת, הפונה לכיוונים מנוגדים, בדומה לתנועה המזוהה עם השחקן הקומי צ'ארלי צ'אפלין. הנעל הזוגית מונחת על רצפת החלל, כלאחר יד, כאלמנט שהוסר כביכול מהרגל ואינו יכול להוביל לשום מקום.

יוסי ברגר ז"ל, נולד ב־1960 במונטריי סוֹ־בואה, צרפת, ונפטר ב־2016
מתלה כובעים (מרסל דושאן 1917, 1964), מוזיאון ישראל, 2013.

"מתלה כובעים" הוצג כחלק ממיצב צילומי במסגרת תערוכת היחיד של ברגר, "Time is not money", שהוצגה בגלריה דביר ב־2014. התצלום, דימוי שמקורו בתערוכה על תנועת הדאדא במוזיאון ישראל, הוא בחזקת ייצוג של המקרא החדש שהציע מרסל דושאן לפני מאה

שנה. דושאן, שטבע את מושג הרדי־מייד, ביקש להתבונן על המוכר דרך השימוש בחפצים יומיומיים מנותקים מההקשר המקורי שלהם, כמו מתלה הכובעים התלוי באוויר. ברגר מתעד את המתלה הניצב במרכז הפריים בזווית אלכסונית. התצלום מקבע נקודת מבט המדגישה את שאלת שיווי המשקל ואת סוגיית הפונקציונליות של האובייקט, שנועד לשמש סד לכובעים וכאן מופיע כאובייקט מט ליפול התלוי על חוט דק.